

[Anne Grete Holmsgård]

simpelt hen, det er alt, alt for lidt. Vi mener også, det både er dumt og kortsynet.

Dumt, fordi man ved at gøre, som man gør her, lader, som om fiskedød og alle de øvrige økologiske problemer er problemer, vi kan klare ved at flytte forureningen fra ét sted til et andet. Det var f.eks. det, vi gjorde for et par år siden med forsøringsforliget, hvor vi fjernede en del af svovlforureningen fra luften. Nu har vi alle problemerne med at få stablet den op rundt omkring i depoter, som ingen selvfølgelig vil have, fremfor i stedet for at satse på at udvikle renere teknologier og gøre det massivt, så vi allerede i produktionsleddet undgår de miljønedbrydende stoffer.

Kortsigtet og kortsynet, fordi man på denne måde undlader at udvikle nogle miljøvenlige teknologier, som kunne vise sig at give Danmark et internationalt løft. I stedet foretrækker man at satse ressourcerne og krudtet på de samme områder, som verdens store industrinationer gør, fremfor at prøve at finde sit eget udviklingsområde.

Jeg tror, meget ville være vundet, hvis regeringen ville begynde at forstå, at det store kunststykke i de kommende år faktisk er at forsøge at udvikle en politik, der forener et renere miljø og arbejdsmiljø med en egentlig produktionstrategi. Jeg ved ikke, om det er for meget forlangt; vi synes det i hvert tilfælde ikke.

Kelm-Hansen (S):

Jeg vil gerne gøre et par bemærkninger om begrebet udvikling, dels den meget nære, dels den noget fjernere.

På linje med hr. Bjørn Westh stiller jeg mig helt uforstående over for den udhuling af egnsudviklingsbistanden, som den nuværende regering har lagt ryg til. Det er uforståeligt, fordi man jo netop gennem egnsudviklingen har fået dokumenteret, at den lovgivning og de støttemuligheder, der her er tale om, har en overordentlig gavnlig virkning. Når vi så samtidig kender de meget store problemer, der findes i Nordjylland, i Naksboområdet og andre steder, ville det være indlysende at sætte ind netop her.

De gode virkninger, vi har kunnet registrere hidtil, er bl.a. fremkommet på grundlag af en ganske fortræffelig indsats af Egnsudviklingsdirektoratet, og jeg har bemærket i mini-

sterens redegørelse, at der er nogle kryptiske bemærkninger om fremtiden for dette arbejde. Derfor vil jeg gerne spørge ministeren, om han har overvejelser om at lade dette direktorat opluge af ministeriet eller modsætningsvis og langt klogere at udvide direktoratets arbejdsområder f.eks. med den eksportfremme, som også stod nævnt i det samme afsnit.

Men i øvrigt har jeg først og fremmest taget ordet, fordi jeg med interesse har læst afsnittet i redegørelsen om samarbejdet med den tredje verden. Det er for mig at se et meget vigtigt marked, og givetvis vil det blive et af de vigtigste, måske det vigtigste marked for Europa og for Danmark i de kommende år. Det er selvfølgelig godt, at erhvervslivets interesse for dette område har været stærkt voksende, så meget mere som vi ikke skal så langt tilbage i historien for at finde en periode, hvor der overhovedet ikke var nogen interesse i erhvervslivet for dette felt.

Ministeren skriver i redegørelsen, at bistandspolitikken ikke uden videre kan indrettes efter erhvervspolitiske hensyn, og det kan der være grund til at slå en tyk streg under, så meget mere som der ikke i dette Folketing er flertal eller vil blive flertal for en sådan ændring. Men så skriver ministeren videre, at det naturligvis kan overvejes, om der er særlige områder, hvor bistandens indenlandske erhvervspolitiske effekter kan øges, uden at udviklingseffekterne reduceres.

Hertil vil jeg gerne sige, at der jo allerede, hr. minister, er en ganske stor erhvervspolitisk effekt, og jeg vil advare meget imod, at man presser citronen alt for meget yderligere.

De muligheder, som ministeren har nævnt, er dels den øgede finansiering af prefeasibility studies inden for rammen af den finansielle bistand, og jeg er sådan set enig i, at det er en udmærket bistandsform, som imidlertid allerede anvendes, og som har sin grænse. Der er et balancepunkt, for de leveringer, der skal følge efter, skal jo under alle omstændigheder finansieres, og selv om vi står os godt internationalt med den rådgivende virksomhed, er der selvfølgelig grænser for, hvor langt man kan gå.

Endvidere tales der om øget anvendelse af blandede kreditter. Det er rigtigt, at dér har vi ganske gode erfaringer i samarbejde først og fremmest med Kina, men jeg vil understrege, at det er helt afgørende, at der i for-